

Sygn. akt III AUa 337/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas - Luty
Sędziowie:	SSA Iwona Łuka-Kliszcz (spr.) SSO del. Izabela Gruszkowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Dorota Stankowicz

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **F. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o emeryturę

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach Wydziału V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 stycznia 2013 r. sygn. akt V U 921/12

z m i e n i a zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyznaje F. G. emeryturę od dnia 1 sierpnia 2012 r.

Sygn. akt III AUa 337/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną przez **F. G.** decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 9 lipca 2012 r. przyznał wnioskodawcy emeryturę od stycznia 2012 r.

Sąd Okręgowy na podstawie zeznań świadków, wnioskodawcy oraz akt emerytalnych ustalił, że wnioskodawca F. G., ur. (...), w okresie od dnia 2 maja 1974 r. do 14 lipca 1989 r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w T. (...) K. Oddział V T. Ekspozytura P., gdzie był zatrudniony jako mechanik napraw samochodów ciężarowych, wykonywanych stale w kanałach remontowych. Do jego obowiązków należała wymiana resorów, wału napędowego, demontaż silnika, naprawa hamulców, prace związane z naprawą pomp i gaźników. Wówczas pracowało 15 mechaników wykonując pracę na zmianę w 6 kanałach znajdujących się na hali. W okresie od 17 listopada 1984 r. do 15 maja 1986 r. wnioskodawca wykonywał pracę na eksporcie w (...), gdzie także wykonywał prace

jako mechanik napraw remontowych samochodów ciężarowych w kanale remontowym stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Na jednej zmianie pracowało od 8 do 10 mechaników w kanałach na hali, bowiem na budowie tej było zatrudnionych około 100 kierowców. W dniu 13 lipca 1989 r. były pracodawca wystawił wnioskodawcy świadectwo pracy potwierdzając powyższy okres zatrudnienia.

Od 18 lipca 1989 r. do 31 marca 1992 r. wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w T. (...) K. L. na stanowisku kierowcy samochodów wysokotonażowych. W okresie od 7 kwietnia 1990 r. do 26 lutego 1990 r. wykonywał on prace na budowie eksportowej. Praca w powyższym okresie była świadczona przez wnioskodawcę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 31 marca 1992 r. były pracodawca wystawił wnioskodawcy świadectwo pracy potwierdzając powyższy okres zatrudnienia.

W dniu 27 czerwca 2012 r. wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o emeryturę. Jego ogólny staż pracy, przypadający na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 27 lat, 6 miesięcy i 24 dni, w tym ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy powołując się na treść art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.) uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Wnioskodawca posiada ogólny staż pracy przypadający na dzień 1 stycznia 1999 r. i wynoszący ponad 25 lat, zaś w ocenie Sądu Okręgowego podczas zatrudnienia w wymienionych wyżej Przedsiębiorstwach (...) w spornych okresach wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracę wskazaną odpowiednio w okresie od dnia 2 maja 1974 r. do 14 lipca 1989 r. w wykazie A, dział XIV, poz. 16 stanowiącym załącznik do wspomnianego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., ujętą jako prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych i szynowych oraz w okresie od dnia 18 lipca 1989 r. do 31 marca 1992 r. w wykazie A, dział VII, poz. 2 ujętą jako prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów stanowiącym załącznik do w.w rozporządzenia. W konsekwencji uznał Sąd, że skoro wnioskodawca ukończył 60 lat i legitymuje się wymaganym stażem pracy przypadającym przed dniem 1 stycznia 1999 r., w tym ponad 15 latami w szczególnych warunkach, to spełnia przesłanki, od których uzależnione było nabycie prawa do emerytury. Datę ustalenia tego prawa Sąd Okręgowy określił zaś na miesiąc styczeń 2012 r.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w istocie zaskarżając go w części dotyczącej daty przyznania wnioskodawcy emerytury. Apelujący zarzucił naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 184 ust. 1 i 2 oraz art. 32 ust. 1 i 4 w zw. z art. 100 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227) i wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej daty od której przyznano emeryturę.

W uzasadnieniu apelujący powołał się na art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym prawo do świadczeń objętych ustawą powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust. 2. Zaś wedle art. 184 tej ustawy emerytura o której mowa w ust. 1 przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. Skoro zatem F. G. wiek emerytalny wynoszący 60 lat osiągnął w dniu (...)r. oraz był zatrudniony na podstawie umowy o pracę do dnia 31 lipca 2012 r., zaś rozwiązanie stosunku pracy było warunkiem niezbędnym do nabycia prawa do emerytury na podstawie powołanego przepisu art. 184 – to brak jest podstaw do przyznania prawa do tego świadczenia od stycznia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, albowiem zawarte w niej zarzuty są trafne.

Wobec zakreślonego w apelacji przedmiotu zaskarżenia spór w niniejszej sprawie ograniczył się do jednej kwestii, a mianowicie daty, od jakiej wnioskodawca F. G. nabył prawo do wcześniejszej emerytury w trybie art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227).

Trafnie organ rentowy podnosi w apelacji, że zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 100 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do świadczenia emerytalnego powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, albowiem prawo do świadczenia powstaje ex lege w dniu spełnienia ustawowych warunków (zob. przykładowo wyrok SN z dnia 24 stycznia 2001 r., II UKN 136/00, OSNAPiUS 2002, nr 18, poz. 441), poza wyjątkami z art. 100 ust. 2 powołanej ustawy (w niniejszej sprawie nieistotnymi).

Sąd pierwszej instancji przyjął, że wnioskodawca spełnił warunki określone w art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dla nabycia prawa do wcześniejszej emerytury w zakresie stażu zatrudnienia na dzień 1 stycznia 1999 r. (ponad 25 lat, w tym ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach), co pozostaje już poza przedmiotem sporu. Za spełnione uznał też pozostałe przesłanki, nie dostrzegając, iż F. G. ukończył 60 lat w dniu (...)r., a stosunek pracy rozwiązał dopiero w dniu 31 lipca 2012 r., tak więc wszystkie przesłanki do przyznania emerytury nie zostały kumulatywnie spełnione ani w miesiącu złożenia wniosku o świadczenie, tj. w czerwcu 2012 r., ani też w styczniu 2012 r., jak to przyjął Sąd Okręgowy, ale dopiero z dniem 1 sierpnia 2012 r. Wobec powyższego, jak trafnie zarzuca apelujący organ rentowy dopiero od tej daty możliwe jest przyznanie świadczenia.

To zaś oznacza, że apelacja we wskazanym zakresie okazała się uzasadniona, dlatego też Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.